

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Hannah Bonam-Young
Out On a Limb

Copyright © 2023 by Hannah Bonam-Young
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Borka Slepčević

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Dizajn studio Layout

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-364-9
COBISS.SR-ID 167131657

HANA BONAM JANG

UPRKOS SVEMU,
LJUBAV

Preveo sa engleskog
Igor Solunac

Stela

Beleška autorke i upozorenje o sadržaju

Svega pet dana nakon što mi se rodilo prvo dete okačila sam sledeću objavu na Instagramu...

Jedino u šta sam ikad sumnjala da ne bih mogla uraditi jednom rukom bilo je da budem dobra majka. Možda se nije radilo o razložnom strahu, ali svaki put kad bih čula opasku kako je majkama potreban „još jedan par ruku“, okrenuo bi mi se stomak. Dok sam odrastala, odrasli mi često nisu dozvoljavali da držim njihove bebe zbog straha da ih ne ispustim, i u nekom trenutku sam to primila k srcu. Držala sam se te nesigurnosti i nisam se zaista pozabavila njom sve do ove nedelje. Sad želim da kažem kako se pridaje preveliki značaj deset prstiju, jer ovom detetu i meni ide sasvim dobro.

U tom času sam bila majka jedva nedelju dana, a već mi se činilo kao da sam iskusila ama baš svako osećanje pod suncem. Duševno i telesno sam se oporavljala od prilično traumatičnog porođaja i teške trudnoće. Bolele su me bradavice, telo mi je bilo u mukama, i bila sam *ubeđena* da mi vagina *nikad* neće biti ista. A opet... bila sam *toliko* besmisleno srećna.

Ne samo zbog malene bebe koju sam donela kući (ona je prilično sjajna) već i zato što sam se bez razloga bojala. *Oni* nisu bili u pravu. I te kako sam sposobna da budem dobra majka.

Kao i Vin, rodila sam se s dva različita uda. Moja desna ruka je slabije razvijena baš kao i Vinina u ovoj knjizi. I dok sam se svojski trudila da me to ne sputava u životu, i te kako mi je donosilo izazove. Uvek bih uhvatila sebe kako pokušavam da u tajnosti izvedem nešto što bi se od mene očekivalo da uradim

javno. Bilo da je u pitanju nešto sasvim sitno kao što je zakopčavanje novih farmerki, ili da kucam dok hvatam beleške na času. Provela sam sate razmišljajući kako da savladam te svakodnevne prepreke, smišljajući sitne načine da se prilagodim, ili osmišljavajući dane tako da izbegnem bilo kakvu neobičnost ili promašaj. A onda sam saznala da sam trudna i odjednom sam se osetila krajnje nepripremljenom za to. Znala sam da me ništa ne može pripremiti za ono što će uslediti i bila sam prestravljena...

Htela sam da napišem knjigu za svakoga ko je dozvolio da ga strah od neuspeha uspori. Ne samo za nas koji smo odabrali da imamo decu, ili za nas koji imamo posebne potrebe, već za svakoga ko je gurnut u nešto novo što ga je izvuklo iz njegove zone udobnosti toliko da više ne može da prepozna svog pređašnjeg, prestravljenog sebe. Želela sam da napišem nešto za dvoje ljudi koji jedno drugo toliko vole da su u stanju da promene negativne obrasce mišljenja kojih su se godinama grčevito držali i u potpunosti prigrlje svoje razlike. Gde se ljubav očituje kao potvrda, ljubaznost, uviđavnost, radost, strpljenje i nežnost.

U ovoj knjizi Vin kreće na put majčinstva preko trudnoće. Pošto je njena trudnoća u potpunosti neočekivana, odabrala sam da uključim razgovore između Vin, njenog tima lekara i sistema podrške u vezi s mogućnošću prekida trudnoće. Valja spomenuti da je ova knjiga smeštena u Kanadi, gde prava na prekid trudnoće trenutno nisu pod znakom pitanja u meri u kojoj je to slučaj na drugim mestima, pa su samim tim njene mogućnosti manje ograničene. Naposljetku, Vin odlučuje da sačuva bebu, ali mi se činilo neophodnim da uključim te rasprave, s obzirom na to da je osnovno pravo dostupnosti bezbednog, zakonitog prekida trudnoće neprekidno na udaru. Vinin izbor nije uzvišeniji, niti ju je iko naterao na to. Vinin izbor je upravo to – *njen izbor*.

Na kraju, želim da kažem kako mi je poznato koliko je tema trudnoće sad zastupljena u ljubavnim romanima. Nije za svakoga, i to je sasvim u redu. Međutim, ova knjiga ima mnogo jaču poruku od veze za jednu noć i bebe koja je iz nje proistekla. Govori o tome koliko je nužno dopustiti nekome da vidi mrljave, bespomoćne delove nas samih. O tome kako treba naučiti da pustimo druge da nas vole takve kakvi smo i prihvatimo pomoć. Govori o dovođenju u pitanje raznih očekivanja i prevazilaženja prepreka. O **radosti posebnih potreba**. Svega toga nam je potrebno mnogo više, ako mene pitate.

Nadam se da ćete za voleti Boa i Vin koliko i ja.

S ljubavlju,

Hana Bonam Jang

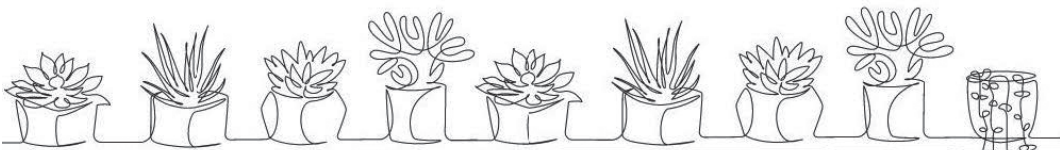
Upozorenje o sadržaju: Očigledan seksualni sadržaj, trudnoća i znaci trudnoće, kratka rasprava o prekidu trudnoće (zagovaranje mogućnosti izbora, ne izvođenje), neprikladno isticanje sposobnosti nad onima koji imaju posebne potrebe, verbalno nasilan bivši partner (ne javlja se ponovo), smrt roditelja (prošlost, neopisana), depresija i samoubistvo (prošlost, neopisana), rak (prošlost, ne ponavlja se), odstranjivanje uda (prošlost, neopisana).

*Posvećeno Benu, koji je uvek moja desna ruka.
Žao mi je što nikad nećeš pobediti u igri kamen, papir,
makaze.*

Volim te.

1

„Jesi li znala da ova pesma možda govori o orgijama?“ pitam vešticu koja stoji pored činije s punčom, pokazujući prema zvučniku.

„Šta?“ uzvikne ona, koristeći tamnocrne kandže da odmakne izduženu srebrnu periku od uha.

„Pesma ‘Monster Mash’.“ Ponovo pokazujem prema zvučniku.

„Šta s njom?“ pita ona glasnije.

„Orgije!“ Uzviknula sam to taman u trenutku kad je muzika naglo stala – moja prijateljica i domaćica večeri, Sara, skače na stolicu kako bi se obratila gostima.

„Ne, hvala...“ Veštica mi uputi oštar pogled dok se polako okreće i – baš smešno – hoda ka prolazu ukrašenom krvavim oružjem.

„Možeš samo da se nadaš“, mrmljam za sebe dok punim pehar nepoznatom neonskozelenom supstancom, vično izbegavajući kandirane očne jabučice koje plutaju po površini.

Sara, moja dugogodišnja najbolja prijateljica, drži godišnji govor: *hvala što ste došli na moju zabavu za Noć veštica – to me jedino zanima u životu*, dok razmišljam da li neko tajno beleži koliko sam već pojela hot-dogova u obliku mumije.

Ma jok, pomislim i posegnem za još jednim.

„E-hej, kapetanice Vinifred!“

Uf, uhvaćena sam na delu. Ispustim mumiju u napitak i pokrijem vrh pehara rukom.

„Jesi li dobro?“, pita me Kejleb, Sarin muž, dok sumnjičavo posmatra moj pehar.

„Nikad bolje“, zacvrkućem. „Još jedna uspešna godina“, kažem diveći se njihovom domu ukrašenom rukom stručnjaka.

Kejleb učini isto, i kad mu se izraz pretvori u istančani ponos i divljenje prema ženinom radu, opkladim se s kosmosom da će sledeće četiri reči koje će izgovoriti biti...

„Šta god Sara poželi“, kažemo u isto vreme. Smeška se nad kriglom piva s naznakom stida i krivice, ali većinom odlučnosti. Sara i Kejleb su se upoznali u devetom razredu. Otad joj nosi njene udžbenike, bukvalno i metaforički.

Volim Kejleba. On mi je kao brat. Ili kao zet, da smo Sara i ja *zaista* sestre kao što smo nekad smelo tvrdile u školi (vidi: laž). Ispostavilo se, prema DNK testu koji smo uradile pre nekoliko godina, da smo četvrto koleno. Sara jednostavno kaže da smo rođake kad god joj se ukaže prilika.

„Znaš, moj prijatelj Robi je ovde. Mislio sam da vas upoznam“, kaže Kejleb nakon dugog gutljaja piva.

Aha, ni u ludilu.

Uspešno sam izbegavala momke koje Kejleb želi da mi nabaci još od izlaska s njegovim prijateljem s posla. Vinston je plakao dok je opisivao svoju – i te kako živu – majku i *predivan odnos* koji ima s njom. Takođe mi je doneo orhideju, što je mogao da bude sladak gest – zaista volim biljke. Nažalost, bila je u velikoj keramičkoj saksiji s kamenjem i korenom drveta, i bila je teška kao tuč. Nisam smela da je spustim na pod kako konobar ne bi slučajno zapeo za nju i doživeo preranu smrt, tako da je morala da stoji na stolu između nas – zaklanjajući nam poglede. Posle dosadne večere, morala sam da je odnesem kući, držala sam je u taksiju dok sam pisala ljubaznu, ali krajnje odlučnu porukicu: *Hajde da ovo više ne ponavljamo.*

Ako ništa drugo, taj sastanak je samo ojačao moju želju da ostanem slobodni strelac i držim se aplikacija za upoznavanje, gde mogu propisno da se opredelim s kim ću izaći.

„Možda kasnije”, odgovaram Kejlebu. „Čekam da porazgovaram s našom domaćicom.” Naklonim glavu prema Sari, koja je obučena kao princeza Baterkap, a Kejleb kao Vestli.

„Nek ti bude. Samo da znaš, ovaj je drugačiji. Čak mu je i majka umrla”, dodaje on previše uzbuđeno.

„Oh, eto radosti!”, kažem oponašajući njegov polet. „Obožavam kad nemaju majku. Sve je daleko jednostavnije za praznike.”

Kejleb se nasmeje i okrene da napuni čašu punčom od limuna. „Izvoli.” Pruža mi je pre nego što uzme moje mumificirano piće i baci ga u kantu za smeće. „Jedi koliko god želiš, Vin.”

Prihvatam piće nagnuta prema njemu. „To bi moglo da bude nešto najviše seksi što si mi ikad rekao, Kejlebe.”

U tom času me neko pljesne po zadnjici. „Opet očijuka s tobom? Bože, koliko sam vam puta rekla? Ako ćete imati aferu, barem budite neupadljivi.”

„Baterkap! Drago mi je što si nam se pridružila”, kažem sa širokim osmehom.

„Dopada mi se kostim... opet”, uzdahne Sara pokazujući nehajno na moj upečatljivi kostim gusara.

„Dok mi ne izraste ruka, ovo će i dalje biti vrhunska komedija.” Munem je kukom u grudi dok se ne nasmeje odgurujući me.

„Moramo da porazgovaramo s gomilom ljudi, ali hoćeš li da prespavaš ovde večeras? Pripremila sam gostinsku sobu i...”

„Da, pomoći ću ti oko pospremanja. Kao i svake godine, bejb”, prekidam je. „Idi, zabavljaj podanike.”

Sara uspeva da naslaže reči *hvala-ti-najbolja-si* u dugačak niz dok povlači Kejleba kao izuzetno voljno kućence na povocu.

„Sjajni kostimi”, promrmlja izuzetno pijana žena obučena kao crvena bojica dok mi prilazi. Plava bojica pored nje dodaje:

„Mislim da biste mogli pobediti na takmičenju za parove”, i prolaze pored nas.

Kostimi za parove? Ja? Sama Vini? Ma daj.

Mora da su pomislili kako je Kejleb gusar i moj verenik. Vestli je ipak bio *strašni gusar Roberts*, tako da i nisu mnogo omanuli. Ali moj stil gusarke više je u klasičnom fazonu zavodljive sluškinje. Grudi su mi skoro kao minduše na toj visini, a mrežaste čarape poderane od mnogo godina nošenja *slučajno* izgledaju droljasto. Struk mi je utegnut širokim kaišem od lažne kože, a oko crne kose koja mi dopire do ramena vezala sam crvenu maramu. To je novi dodatak nakon što sam gusarski šešir izgubila tokom prošlogodišnje pijanke. Nek počiva u miru.

Nastaviću da nosim ovaj kostim dok svima ne dosadi. To nije laž. Ali i zato što – budimo otvoreni – u njemu izgledam baš zgodno.

Uz to, trenutno sam previše siromašna da bih kupila nešto novo, ali da ne pričamo o tome.

U tome se ogleda još jedan vid Sarine genijalnosti. Osvoji najslađeg kompjuterskog genija što je pre moguće, navedi ga da se ludo zaljubi u tebe, i onda čekaj da se masno obogati. Sad je Sara neprekidno prijateljica za zabavu. Priređuje žurke, priprema događaje, halapljivo guta knjige, a pritom je domaćica bez dece s kućnom pomoćnicom. Trenutno pokušava da se odluči koju temu da odabere za žurku povodom mog tridesetog rođendana koja će se održati tek za osamnaest meseci.

„Izvini?”, začujem niski, zajedljivi glas iza sebe koji me natera da se okrenem.

Ah, znači *tu* je. Drugi gusar s kojim sam se nesvesno uparila. Iako ovog sigurno ne bih poslala da prošeta po dasci.

Prva pomisao? Visok je. Izuzetno visok. Kao da mu je telo izduženo oklagijom pre nego što su ga stavili u čarobnu zlatnu rernu u kojoj je ispečen. Ima onu razbarušenu kosu pripadnika

dečaćkih bendova iz devedesetih, s razdeljkom koji je odjednom ponovo u modi. Tamnoplave boje, što mogu da mu oprostim. Ima pomalo kriv osmeh koji govori *beži dok još možeš* ispod nosa koji nije kriv, ali je muževan, i meke oči. Suprotnost to dvoje je izuzetno slatka.

„Izvini”, kaže bez ikakve iskrenosti, „ali jedno od nas mora da se presvuče.”

„O bože”, kažem gužvujući suknju pre nego što stavim ruke na bokove. „Ovo je da se tako postidiš... Koja je verovatnoća?”

„Zar ne? Mislim, nema šanse da ijedno od nas ovako pobedi na takmičenju za najbolji pojedinačni kostim a” – nagne se da mi šapne, ali je *i dalje* viši od mene – „ispod ovoga ne nosim ništa.”

Suzbijam smeh, ne želeći da ovaj trenutak prestane. Retko imam prilike da upoznam novog partnera za prepirke. Nikad ovako slatkog.

„E, pa to je nezgodno. Trebalo je da se bolje pripremiš. Imam nekoliko kostima ispod ovog.”

Ugao usana mu zatreperi, ali izgleda da odoleva da išta odgovori. Izazov prihvaćen.

„Na primer?”, pita i prekrsti ruke preko grudi.

„Viking”, odgovaram.

„Sad kad si to spomenula, stvarno ti malčice izviruje rog.” Savijenim prstom mi pokazuje tu stranu glave.

„To je zapravo standardna oprema za satanino seme, ali jasno mi je zbog čega si se zbunio.”

„Uznemirujuće. Šta još?”

„Seksi sluškinja, naravno”, kažem trepćući.

„E, to moram da vidim”, odgovara hitro.

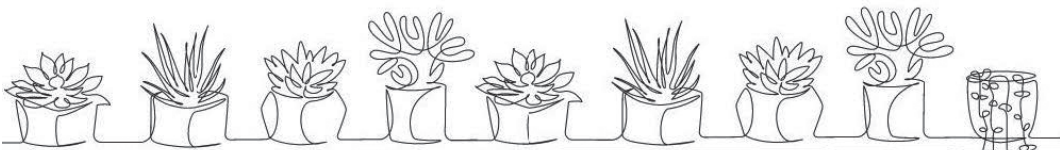
Mislim da sam tu pobedila u uzdržavanju od smeha. Vrednost zapanjenosti uvek pobeđuje.

„Ali bojim se da ću morati da zadržim gusarski kostim. Znaš”, otkaçim unutrašnju ručicu kuke i povlačim je levom rukom, otkrivajući moju manju, slabije razvijenu desnu ruku ispod, „potrebna mi je kuka.” Podsmješljivo mu mahnem sitnim, povijenim prstićima, kraćim od jednog zglavka, koliko god mogu.

Ne slomi se kako bih volela. Ali se *ipak* zloćesto osmehne. Oči mu blistaju od humora i privlače me zabrinjavajućom brzinom. Osećala bih se osujećeno da mu izraz nije toliko zagonešan. Ima nečeg u njegovom zadovoljstvu što nagoveštava kako je možda korak ispred mene.

„A tako. Pa, onda... možda možemo da postignemo neki ustupak.” Ispruži nogu između nas.

Ma, mora da se šališ.

2

On ima protezu za nogu. Labavo je prekrivena nalepnicom od vinila napravljenom da izgleda kao drvo, poput onog koje biste koristili da obložite police u kuhinji, i daje privid gusarske drvene noge ispod crnih pantalona koje je na kolenu privezao tankom kožnom trakom.

„Pa majka mu stara!”, uzviknem. Što ga konačno natera da prasne u smeh. I to zaista dobar. Srdačan, dubok, prodoran zvuk iz dubine grla od kojeg mu se vilica zategne, a vrat podrhtava. Neobuzdan. I – ako smem da kažem – privlačan.

„Stvarno sam mislila da ću dobiti ovu rundu”, kažem nesigurno glasa.

Ne prestaje da se smeje, čak i jače nego ja. Nisam navikla na to, i iskreno, prija mi. Uvek su mi govorili da se smejem toliko glasno da živciram druge. Neki su čak otišli toliko daleko da me uporede s mladuncem foke koji doziva majku. Kad kažem neki, mislim na više od jedne osobe u dva odvojena slučaja, i oboje su izrazili istu misao.

„Ovo jeste kostim za parove. Bojice su bile u pravu”, kažem zadihano kroz nalete radosti.

On se pridržava za grudi kao da pokušava da se obuzda, a smeh mu se postepeno smiruje. Zauzvrat ugledam dečaćki, pomalo iskrivljeni osmeh i iskrene oči koje me odmeravaju od glave do pete.

Pitam se da li mu se sviđa ono što vidi. Zapravo, *nadam* se da mu se sviđa to što vidi. Jer meni se i te kako dopada taj

pogled. Što me duže odmerava, to više razmišljam o tome kako odobrava moj izgled.

Moju crnu, ne sasvim ravnu, ali ne ni sasvim kovrdžavu kosu do ramena. Obrve istanjene od nemilosrdnog čupanja u tinejdžerskim godinama. Moj oštri nos, s jednostavnim zlatnim pirsingom na levoj nozdrvi, smešten između ledenoplavih očiju. Telo sam ugurala i utegla u ovaj kostim kako bih poduprla grudi i smanjila struk, ali to je uglavnom privid.

Kad je u pitanju izgled, sebe bih opisala kao krajnje prosečnu. Uživam u dugim šetnjama, plivanju i plesu, ali podjednako volim kišne dane provedene na dvosedu, uz peciva i prezaslađene kafe. Ruke i leđa su mi jaki i oblikovani godinama vežbanja leptira i prsnog plivanja, ali kukovi i stomak nose zadovoljstvo dobro uhranjene žene koja voli udobnost. Ne pokušavam da prisilim telo da bude nešto ili da mu uskratim užitak. Ono je naprosto *takvo* kakvo je. I sviđa mi se, *dovoljno*, takvo kakvo jeste.

Kako li izgleda ovaj prividno savršeni primerak ispred mene u svakodnevnom životu? Čini mi se kao neko ko je odrastao lep. Blag, pomalo ohol nagib brade uparen s lakovernom slatkoćom u osmehu za koju bih jako volela da me ne razoružava.

Verovatno je viši od mene tridesetak centimetara, i ne mogu da se ne zapitam koliko bih jako morala da cimnem njegovu nabranu gusarsku bluzu da mu spustim usne na svoje.

„Ja sam Bo.” Pruža mi levu ruku, što moje telo čuje kao *želiš li da te tucam?* Jer za mene ne postoji ništa neugodnije od rukovanja desnom rukom i ništa privlačnije od muškarca koji je to naslutio.

Oduševljeno se rukujem s njim. „Vin.”

„Je li to skraćeno od nečeg?”, pita dok spušta ruku da je stavi u džep pantalona.

„Vinifred, ali me niko ne zove tako. A ti?” Naglašavam istezanje vrata, gledajući ga kao da je vrsta diva iz bajke. „Je l' to uzvišeno od nečeg?”

Sad već *ne može* da se zaustavi od smeha, a ni ja ne mogu da obuzdam želju da ga nasmejem.

„Šta?”, pita, očiju sjajnih od zadovoljstva.

„Ozbiljno, koliko si visok? Dva sedamdeset?”

„Skoro.”

„Skoro *šta?*?”

„Skoro dva metra.”

„Krajnje nepotrebno za svakodnevni život. Igraš košarku?”

„Igrao sam.” Osmeš mu načas zaigra i to primetim. Kao i to da je, možda nesvesno, protrljao koleno, tik iznad mesta gde mu počinje proteza.

Namrštim se. „Izvini”, priznajem otvoreno. „Ja sam rođena s ovakvom rukom. Uvek zaboravim kako drugi ljudi...”

„Nemaš brige”, prekida me, smešeći se sa isturenom bradom.

„Bilo je lepo pre nego što sam sve upropastila, zar ne?”

Pogleda u stranu smešeći se, ali vidno stidljivo. Pogled mu poigrava, a telo se lagano ljuška. „I dalje može da bude lepo. Mogao bih čak da izravnam račune i podsmevam se tvojoj ruci, ako želiš”, ponudi se, očigledno krajnje neozbiljno.

„Da, molim te. To bi mi zapravo mnogo pomoglo”, kažem prihvatajući izazov.

Okreće se ka meni, posmatra me poluotvorenih očiju i uz osmeš koji se neprekidno širi, od čega mi krv proključa pod kožom. Izazovno podižem obrvu dok deluje kao da razmatra sledeće korake i glavu naginje na stranu.

„U redu.” Bo ispruži dlan i savije dva prsta pokazujući mi da priđem bliže. „Daj da je vidim onda.”

Pogledam ga razigrano dok mu pružam svoju manju ruku i polažem je u njegov otvoreni dlan koji je otprilike dvostruko

veći od mog. Progutam pljuvačku kad me dotakne jer dodirivanje naše kože izaziva varnice duž mojih vena.

„Dovraga”, prošapće tiho okrećući je uz stisak zgloba koji me *oduševljava*. „Preslatka je”, kaže pažljivo je proučavajući. Zatim klimne glavom i pusti je, gotovo je odbacivši u stranu. „Šta da kažem?”

„Zar nije?”, saglasim se i slegnem ramenima. „Nemoguće je ismevati je. Ne вреди, suviše je slatka. Sad je i zvanično. Uništila sam veče.”

„Najbolje što mi je palo na pamet bilo je da ti kažem kako liči na peraje ribice iz crtaća *U potrazi za Nemom*, ali to je nekako dopadljivo, zar ne?”

„On je ikona”, složim se.

„Dopala mi se ta ribica.” Protrlja zadnji deo vrata i baci pogled preko luka i hodnika s naše leve strane. „Hoćeš da sed-nemo?”

Klimnem glavom i vodim ga do presvučenog žutog dvoseda u Sarinoj sobici. Zidovi su prekriveni mnogobrojnim knjigama i kartama raznih jezera na severu Ontarija. To je soba koja treba da podseća na kolibu jer bogati ljudi priređuju tematske žurke i imaju tematske *sobe*.

„Kako poznaješ Saru i Kejleba”, pitam dok podvijam noge ispod sebe da se okrenem ka njemu. Pošto sam blizu Boa, vidim da mu oči imaju tračak zelene boje. Ima i više bradice nego što sam prvobitno primetila, ali to je zato što mu je svetlija od kose. Takođe *jako* lepo miriše. Pomalo na cimet i još nešto mošusno, toplo i ukusno. Kao neko ko bi mogao da potpali logorsku vatru i ispeče mi rođendansku tortu.

Nastavljam da ga besramno proučavam. Ne mogu da odolim, pa se i ne trudim. I kad mi pogled konačno napusti iznenađujuće privlačan skup prstenja koje nosi na prstima s crno

nalakiranim noktima, shvatam da zuri u moj dekolte. I on besramno zagleda na svoj način.

Osmehnem se sebi u bradu, ponos mi uzdigne ramena i, samim tim, grudni koš. Pružam mu još nekoliko trenutaka gledanja pre nego što se blago nakašljem.

„Izvini”, strese se. „Šta si rekla?” Trepće kao da je kriv, uhvaćen na delu.

„Besramniče!”, uzviknem smejući se. „Bleneš u mene.”

Nervozno se nasmeje. „Znam, dovraga, izvini. Nikad... pa, nikad nisam zaboravio da se pretvaram kako ne gledam u nekog.” Strese se sramežljivo, a ugao usana mu je i dalje uzdignut.

„Ovaj kostim je i predviđen u te svrhe”, slegnem ramenima poigravajući se rubom suknje.

„Stvarno mi je žao. Nisam...”

„Kako izgledaju?”, prekidam ga.

On pogleda ka tavanici kao da traži neko božanstvo koje bi mu pomoglo da me savlada. To mi se jako sviđa.

Posmatram kako se polako osmehuje dok gricka ugao donje usne. „Pa, kao i svaki drugi deo tebe, izgledaju sjajno”, odgovara polako. Sad je njegov red da pročisti grlo dok ja crvenim pogleda prikovanog na njegovo lice. „Nego, šta si *zapravo* pitala?”

Zamuckujem, zaboravljajući sve što sam rekla. Ali kad se osvrnem po sobi, trepćući dok ne usredsredim pažnju na okolinu, setim se u čijoj sam kući i, samim tim, šta sam pitala. „Otkud poznaješ Saru i Kejleba?”

Bo se zaveli na dvosed, a ruka mu se nesvesno igra s opuštenom, izgužvanom kragnom košulje, povlačeći je dalje od vrata. „Kejleb i ja smo se upoznali preko zajedničkog prijatelja pre oko šest godina. Ponovo smo se povezali početkom godine zbog nekog poslovnog događaja. On je dobar momak. A ti?”

„Poznajem Saru još od detinjstva. Naše majke su bile najbolje drugarice u srednjoj školi i obe su slučajno zatrudnele tokom poslednje godine. Podizale su nas zajedno kao pseudosestre.”

„Jao, znači poznaješ Kejleba od...”

„Da, od devetog razreda”, prekidam ga. „Svi smo išli u istu srednju školu. Još otad sam levo smetalo.”

„Levo smetalo”, ponovi on. „Dakle, nisi...” Osmeh mu se iskrivi u jednu stranu. „Hteo sam da pitam da li si ovde s nekim, ali da preformulišem. Da li postoji neko ko bi me tresnuo zbog načina na koji sam te maločas gledao?”

„Ne.” Pokrivam osmeh povijenim kažiprstom, prelazeći duž usne pre nego što ponovo skupim samopouzdanje. „Niko. Ni u ovoj, niti u *bilo kojoj* sobi.” To je zvučalo mnogo izazovnije nego što sam nameravala, ali ide mi naruku jer primetim kako mu se osmeh ponovo vraća na lice i kako mu oči na trenutak prelaze na moje usne.

„Ni u jednoj sobi.” Klima glavom podižući bradu. „Primljeno k znanju.”

„A ti? Imaš li devojku za koju bi trebalo da znam?”, upitam pre nego što progutam knedlu.

Deluje uvređeno što bih uopšte nagovestila tako nešto, a obrve mu poskoče. „Ne!”

„Ne bi bio prvi nedostupni momak koji se ponaša krajnje dostupno”, obrazložim. Na primer, moj bivši dečko je to često radio.

„Aha.” Opušta se. „Nema devojke. Ni ovde, ni u *bilo kojoj* sobi”, izaziva.

„U redu.” Udobno se smestim, naslanjajući se na dvosed i načas pritiskajući grudi, na šta Bo kratko obrati pažnju. „Onda mi reci nešto o sebi. Ko si ti?”

„Zašto to pitanje uvek zvuči tako zastrašujuće?” Prelazi zglobovima po obrazu, povlačeći palac niz bradu.

„Zato što ljudsko iskustvo ne može biti sažeto u nekoliko rečenica”, kažem, „ali je ipak pristojno pokušati.”

Klima glavom, bockajući me pogledom radoznalo i uzbuđljivo na neki krajnje prirodan način, uprkos tome što mi srce lupa. „Pa dobro”, zausti. „Imam dvadeset devet godina. Po zanimanju sam finansijski analitičar.” Podiže ruku ne bi li me sprečio da ga prekinem – što sam i nameravala. „Znam, deluje kao suludo uzbuđljiv izbor karijere, ali zapravo u tome uživam.”

Počeše se po nosu zadnjim delom palca i pogledom prelazi preko sobe. „Ja sam jedina. Otac mi živi u Francuskoj, pa ga ne viđam često. Međutim, što je prilično jadno, on mi je najbolji prijatelj. Majka mi je umrla dok sam bio mlad.” Nasmeje se suvo, kao da nije siguran da li previše deli.

„Za vreme studija radio sam kao barista, što me je učinilo nepodnošljivo nadobudnim kada je u pitanju kafa. Kao tinejdžer, pročitao sam knjigu o zdravim navikama za mozak, pa sad svakodnevno rešavam sudoku jer sam paranoičan da će mi mozak istruliti. Omiljena životinja mi je pas, ali ga nikad nisam imao kao ljubimca. I da, omiljena boja mi je ljubičasta”, kaže gotovo upitno, kao da nije siguran gde da stane.

„To je bilo odlično, hvala ti.”

„Stvarno? Prošao sam?”

„Da, veoma poučno, iako imam dodatna pitanja.”

„Zar ne bi trebalo da mi ti prvo ispričaš nešto o sebi?”, pita Bo podižući obrvu.

„Oh, da, u redu”, kažem i pružam ruku prema čaši koju sam postavila na sto ispred nas.

Bo čeka da progovorim, a pogled mu je usredsređen kad se polako zavalj na naslon dvoseda.

„Imam dvadeset osam godina”, kažem i otpijem gutljaj pića. „Radim u kafiću, pa sam *i ja* malo snob kad je u pitanju kafa. Tokom sezone radim kao spasiteljka, što obožavam. Čitav život

bih provela napolju kad bih mogla. Mama me je zbog toga nekad nežno nazivala svojom vevericom, *kao i* zbog toga što imam naviku da gomilam stvari. Trenutno su to biljke. Mama sad živi na Floridi s nizom momaka koji su sasvim pristojni... Pokušavam da je posetim jednom godišnje, ali nismo baš bliske. Nikad nisam upoznala oca. I..." Pokušavam da se prisetim još nečega. „E da, *moja* omiljena boja je zelena.”

„E, pa drago mi je što sam te upoznao, Fred.”

„Molim te, nemoj da me zoveš tako”, kažem odlučno, polušaljivo.

„A zašto? Što da ne?” Izgleda komično uvređeno.

„Pa, nije baš seksi ime. Vinifred je samo po sebi dovoljno loše, ali Fred? Zvuči kao da sam jezivi ujak kojeg niko ne poziva na proslavu Dana zahvalnosti.”

„Slažemo se da se ne slažemo.”

„Zamisli da povikneš *Fred* u spavaćoj sobi.” Njegov osmeh se širi, a ja ga posmatram odlučno, rešena da isteram stvari na čistac. „Oh, Fred!”, uzdišem. „Da, Fred!”, ciknem, verovatno malčice preglasno, glumeći strast. „Užasno je.” Nekolicina drugih gostiju na zabavi, zbunjeni i možda pomalo uvređeni, okreću se prema nama. Salutiram im pre nego što se vrate svojim razgovorima, a pogled zadržavam na Bou.

U pitanju je strašan kliše, ali njegov osmeh blista, daleko jače od sunca. Osećam kako cvetam uz njega, kao da je moja lična verzija fotosinteze.

„Zašto me tako gledaš?”, pitam, odjednom se postidevši.

„Smešna si”, kaže odlučno, a izraz lica mu ostaje isti.

Hm.

Gledam po prostoriji, pretvarajući se koliko umem, i znam da su mi drugi gosti i njihovi kostimi odjednom mnogo zanimljiviji. I više sam nego svesna da crvenim od pohvale i očajnički bih želela da to mogu da zaustavim.

Kad konačno ponovo pogledam u Boa, njegova pažnja je usmerena na zadnji deo presvučenog dvoseda. S rukom oko gornjeg dela mog jastuka, vrh njegovog palca kreće se preko dugmeta na tkanini sitnim, kružnim pokretima.

To ne bi trebalo da me pogađa i poricaću ako me iko ikad pritisne, ali postoji nešto suštinski seksualno u tom pokretu. Posmatram, osećajući se suviše očarano, kako nežno kruži oko dugmeta. Grlo mi se stegne, a usne otvaraju dok zamišljam njegov palac kako na isti način dodiruje *mene*. Ima već nekoliko meseci otkako je sastanak dovoljno dobro prošao da sam dozvolila muškarcu da me tako dodiruje – mada moram reći da se nije baš proslavio. Ipak, sudeći po isprekidanim uzdasima u grudima, mislim da bih dozvolila Bou da pokuša.

„Dakle”, kaže Bo, odvlačeći mi pogled s dugmeta, „nisi ovde s nekim?”

„Je l’ to pitanje?”, progovorim upadljivo promuklo.

Bo prevrće očima. I to mi se sviđa.

„Pretpostavljam”, otegne reč, „da je pitanje – zašto?”

„Oh, znači došli smo do dela večeri kad se pitamo *koje su tvoje mane?*”

„Mislio sam više u smislu *zašto je devojka poput tebe sama?* Ali naravno.”

„Ih, pa, hvala.” Bez obzira na zajedljivost, osećam kako mi se lice ponovo zarumenelo i proklinjem sebe zbog toga. Triput za jedno veče. Mora da je rekord za koji se nadam da ga nikad neću oboriti. „Iskreno, odgovor nije tako zanimljiv. Jednostavno ne tražim ništa trajno. Sara mi kaže da sam savršeno nezavisna.”

Prećutim da sam odrasla posmatrajući kako mama dovodi kući gubitnika za gubitnikom, iako je odlično znala da bi nam obema bilo bolje bez njih. Njenim momcima je obično trebalo nekoliko nedelja od početka veze pre nego što bi počeli da se

ponašaju kao da imaju neku vrstu vlasti nad njenim – i našim – životom. Obično bi počinjalo sitnim koracima. Na primer, nje-
nu omiljenu vrstu čaja zamenila bi njihova, a onda bi se polako
pojačavalo. Naše večernje maratonske sapunice pretvorile bi se
u: *Dušo, utakmica je u toku. Zašto ne odeš da završiš domaći
u svojoj sobi?* Ili: *Ne, večeras nećemo jesti takose. Ovde-uba-
ci-ime-dečka ih ne voli.* Na kraju bi otišli, i mi bismo krenule iz
početka. Sara, njena mama i ja bismo uživale u kratkom razdo-
blju pre nego što bi mama dovela sledećeg muškarca, i onda
bismo se starale o njoj kad bi se to neminovno opet raspalo.
Zbog toga sam brzo naučila da, ako hoću da živim kako želim,
moram muškarce držati na odstojanju.

Međutim, kao i većina bespomoćno romantičnih luda, u ra-
nim dvadesetim sam zaboravila samonametnuto zlatno pravilo
i uselila se s dečkom Džekom, koji je želeo da *uvek* bude po nje-
govom i nije se obazirao kako će se ponašati da bi to postigao.
Naravno, to se takođe završilo užasno. Otad pokušavam da se
sastavim. Moje samopoštovanje i životne namere su još uvek,
uglavnom, u sveopštem rusvaju.

„A ti? Tražiš ženu?”

„Ne.” Bo se nasmeje, a pogled mu na trenutak šiba prema
tavanici. „Ne tražim.”

„Pa... bar se u tome poklapamo.” Grizem donju usnu, nada-
jući se da će shvatiti moj ne baš prefinjen nagoveštaj.

Naravno da ga shvati i posmatra me malčice *predugo*. Do
tačke gde počinjem da osećam kako mi srce damara u vratu.
Naravno, želela sam takav odgovor, ali iz nekog razloga se ose-
ćam ophrvano kad Bo to kaže. Možda zbog toga što njegove oči
pretražuju moje lice kao da pokušava da me prepozna. Kao da
smo se već sreli. Ili možda kao da ne može da veruje da nismo.

Šta god da je cilj tog *pogleda*, mora da prestane. Previše krvi
mi navire u glavu, zbog čega gorim, rumenim i vrti mi se.

„Dopada mi se tvoja gusarska noga”, kažem u krajnje užasnom pokušaju da skrenem pažnju sa sebe. „Ovaj, mislim tvoj kostim. Ne samo tvoja noga, naravno. Sve ukupno”, kažem zamuckujući.

„Ah, dobro. Već sam se zabrinuo da me želiš samo zbog moje noge”, začikava me.

Odlučim da zanemarim bezobrazni način korišćenja reči *da me želiš* i oštro skrećem s puta što dalje od moje greške. „Da li ti se to već dogodilo?”, pitam i posežem za pićem u nadi da će me rashladiti. „Prošle nedelje sam dobila prilično odvratnu poruku na Instagramu. *Ris24* mi je rekao da bi njegova kita izgledala ogromno u mojoj bebećoj ručici.”

„Gospode.” Bou se lice užasnuto izobličilo od smeha. „To je jezivo.”

„Ima toliko različitih slojeva poremećenosti.”

„Zaista.”

„Doduš”, zausti Bo podižući dlanove kao da vaga.

„Ne”, kažem smejući se zapanjeno. „Da se nisi usudio.”

„*Mislim*”, zadirkuje me pogledom. „U pravu je. Verovatno i bi.”

„O bože.”

„Učinilo bi čuda za ego. Možda je *Ris24* u pravu.”

„Užasno”, promucam kroz smeh. „Obojica ste užasni.” Povijam usne prema nosu kao da soba zaudara dok se Bo udobno namesti, a ruka mu je ponovo naslonjena iza mene.

Nastavljamo da neobavezno ćaskamo dovoljno dugo da je Sarina plejlista već dvaput ponovila „Monster Mash”. Za razliku od veštice, Bo se smejao mom tumačenju pesme i na kraju je odlučio da će morati da je podrobno prouči uz promišljenu analizu teksta čim stigne kući. Žurka počinje da jenjava baš kao i naš razgovor. Polako prelazimo u zadovoljnu tišinu i treći krug pića koje sam donela ja.

Ipak, čudno je što naš smiraj u razgovoru nije neprijatan. Bila sam na dovoljno sastanaka kad ćaskanje jednostavno više ne ide i lakše je ili prekinuti ili otići kod nekog kući nego čekati sledeću duhovitu razmenu. Međutim, večeras ima sasvim dovoljno tema i nema straha od nategnutog, neduhovitog razgovora.

Ovi tihi predasi više liče na pauze u pozorištu. Kao da izvodimo predstavu jedno za drugo. Smenjujemo se u ulogama zabavljača i publike. Zasmejavamo se. Držimo jedno drugo u neizvesnosti. *Zabavno* je i deo mene bi voleo da imamo više vremena pre nego što Sara i Kejleb odluče da nas sve izbace napolje. Ali *možda* bih mogla da ga ubedim da ostane malo duže.

S obzirom na sve što sam dosad saznala o Bou, moraću da preuzmem vođstvo. Potpuno je nesvestan sopstvene dopadljivosti, što je smešno. Gotovo da je stidljiv. Mogla bih da zamislim da me zamoli za broj, ali sumnjam da bi bio dovoljno hrabar da me pozove kod sebe. Što je, odlučila sam, ono što želim da uradim.

„Da li je ovo perika?” I ne primetim njegov pokret dok ne osetim kako mi prstom nežno dodiruje obraz, ali drži mi pramen kose između palca i kažiprsta, nepomično ga vrteći.

„To je sve moje”, progutam knedlu dok mu palac prelazi ispod moje brade.

Nastavlja da mi uvrće kosu između prstiju i uvija je oko svojih zglavaka kao da je zmija koju je pripitomio. Ugušim želju da mu se sklupčam u krilu i predem.

„Oprosti”, šapuće vlažeći usne. Ipak mi ne pušta kosu.

„Ne smeta”, odgovaram tiho. Ono što bi *trebalo* da kažem jeste – *dodiruj me*. Gde god želiš.

„Prelepa je”, kaže mi, gledajući me s nesigurnim nedostatkom humora. Pušta mi kosu i zavalj se unazad, a dubok uzdah mu raširi nozdrve. „Verovatno sam popio previše punča.”

„Stvarno mi nije smetalo.” Naginjem se napred, pokušavajući da mu uhvatim pogled. Pokušavam da ga izmolim, nemo, da zatraži još. Ali nema svrhe. Toliko je lep, a očigledno nesvestan te činjenice. To je istovremeno dopadljivo i u meni budi osujećenost.

Zbog toga odlučim da je dosta. Mogu da preuzmem kormilo. Savremena sam žena, pobogu. Mogu da se borim za ono što želim, čak i ako taj koncept baš i ne primenjujem u svakodnevnom životu. Mogu ja ovo.

„Bo, hoćeš li da se popneš sa mnom na sprat?”, pitam, nešto glasnije nego što sam nameravala nakon što sam prisilila sebe da odišem samopouzdanjem.

Oči mu se šire od iznenađenja, a glava nakrivi u stranu. „Na sprat?”

Nisam računala na to da ću morati da ponovim ili pojašnjavam. Najradije bih pokrila lice jastukom, ali baš me briga. Već sam zaglibila. „Da li bi, možda, želeo da imaš seks sa mnom?”, objašnjavam, pokušavajući da zadržim pravilno držanje kako se ne bih smanjila. Iluzija samopouzdanja je ključna.

„Ovde?” Obrve mu se zbunjeno izviju.

„Da...”

„Ti... živiš ovde?”

„Ma, samo često boravim ovde.” Pričekam nekoliko sekundi u nadi da će me poštediti muka, ali izgleda zamišljeno i pomalo zbunjeno. Da li sam zaista pogrešno shvatila sve ovo? Dešavalo mi se da omanem, ali nikad *ovoliko*. Ovog puta je izgledalo kao sigurica.

Nervozno se nasmeje i obori glavu. „Oh, zapravo, ja...”

Okrivi neonski punč, kažem sebi. „Izvini. Zaboravi šta sam rekla.” Sлагаću sebe da bih prešla preko ovog. Bo je nevin. Čitav život je posvetio celibatu. Bila sam najprimamljivija ponuda

koju je ikad imao, ali mora ostati jak. Nije do mene. Nije do mene! Nije...

„Ne”, kaže malo previše oštro. „Nemoj... nemoj da zaboraviš. Izvini, samo...” Zavrti glavom. „Nisam otkad...” Pogled mu pada tamo gde mu se ruka odmara na kolenu, tačno iznad mesta gde počinje proteza.

Ah.

Trebalo bi da razmislim. Trebalo bi *bez sumnje* da razmislim pre nego što progovorim. Ali to ne radim. Nažalost, retko. „Da li se nešto desilo tvom...?” Završavam rečenicu koju nikad nije ni trebalo da započnem, pokazujući na njegovo krilo.

Vinifred Džun Maknalti, ne možeš pitati ljude da li im je „ona stvar” oštećena. Koji ti je đavo?

„O, ne. Ništa. Savršenstvo bez mane”, kaže i strese se zbog izbora reči. Ili možda samo zbog opšteg toka razgovora.

Moram ovo da ispravim. Ja nisam ovakva osoba – ona koja njuška i petlja se i zbog koje neko oseća nelagodu zbog svog tela ili različitosti. Ne mogu da budem ta osoba. To bi bilo *vrhunsko* licemerje.

Prilazim nežno i položim dlan preko njegove šake. „Pa, sigurna sam da ne bi bilo toliko drugačije.” Oklevam, čekajući da se pogledamo u oči. „Spremna sam da probamo, ako želiš. Moglo bi da bude veoma zabavno.”

Okreće se ka meni, a oči su mu mračne, zenice proširene i čelo napeto. „Zašto bi to bilo tako uzbudljivo?”, pita šapatom, a glas mu je gotovo ispunjen nevericom.

Eto ga, pomislim. Delić mog ponosa se vraća.

„U trenutku kad si mi pružio levu ruku, bila sam spremna za ovo.” Grizem usnu da suzbijem osmeh. „Rekla bih da je tako nekako. Znala sam da u izvesnoj meri ja držim konce.”

Pogled mu ponovo klizi ka mojim usnama dok klima glavom, zanesenih i sjajnih očiju.

„Dakle, šta kažeš?” pitam naginjući se dovoljno blizu da bih mogla da prebrojim tačan broj pegica na njegovim obrazima koje se protežu preko nosa poput mostića. „Jer ako budem morala opet da pitam, mislim da ću radije pokušati da se udavim u posudi za punč.”

Bez oklevanja, Bo smanjuje razdaljinu između nas i poljubi me, nežno i kratko, milujući mi vilicu. Usne su mu meke, tople i prokletu opojne. „Da”, kaže, udišući gladno, čela prislonjenog uz moje. Tiho se nasmeje i zatakne mi pramen kose iza uha pre nego što ta ista šaka sklizne niz moje grlo, rame i ruku. „Hajdemo”, kaže uzimajući me za dlan dok se udaljava da ustane.

„Sačekaj”, kažem povlačeći ga nazad. „Prvo ću otići na sprat da proverim da slučajno nije i nekom drugom pala na pamet ista zamisao da upotrebi gostinsku sobu. Ti idi do kuhinje i donesi nam malo vode ili nešto. Poslednja vrata levo.”

„U redu.” Oduševljeno klima glavom, nekoliko puta više nego što bih volela. Podseća me na Kejlebovu šteneću revnost, što u meni izaziva hitru navalu panike.

Ne mogu da podnesem još jednog momka koji je previše fin u spavaćoj sobi. Moram da znam kako ova hemija između nas neće izbledeti čim se popnemo na sprat.

„Bo, možeš li da mi obećaš nešto?”

Isturi donju usnu dok ponovo klima glavom, nešto manje oduševljeno. „Naravno.”

„Potrebno mi je obećanje da ćemo *oboje* uživati večeras. Imala sam niz loših sastanaka ove godine, i ako budem još jednom morala da glumim orgazam, mislim da će mi zakonski biti naloženo da postanem kaluđerica ili nešto slično.” Grizem usnu, zabrinuta da možda previše tražim od njega, gotovo savršenog stranca.

Bo i ne trepne, ali se njegov dečaćki osmeh ponovo vraća u punoj, surovoj snazi. „Vin, ako izađeš iz te sobe drvenija od mene, neću biti srećan.”

Šala na račun noge? Ah, srce moje, smiri se.

Prekrijem usta i uzdahnem, ali mi se otme kikut. „Nisi to stvarno rekao.”

„Jesam”, kaže, opušteno se naslanjajući na dvosed. Ponovo podiže ruku ka mojoj kosi, poigravajući se s njom dok mu se oči ponovo spuštaju na moje usne s jednakom merom želje i zadovoljstva. „Sad idi gore i čekaj me.”